

Arrest

nr. 247 893 van 21 januari 2021
in de zaak RvV X/ IV

Inzake: X (*alias* X)

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat G.-H. BEAUTHIER
Berckmansstraat 89
1060 BRUSSEL

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X (*alias* X), die verklaart van Syrische nationaliteit te zijn, op 10 april 2020 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 1 april 2020.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 22 april 2020 met referentenummer X.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 7 september 2020 met toepassing van artikel 39/73 van voormelde wet.

Gelet op het verzoek tot horen van 22 september 2020.

Gelet op de beschikking van 8 december 2020 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 7 januari 2021.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M.-C. GOETHALS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat C. DETHIER die *loco* advocaat G. BEAUTHIER verschijnt.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Er dient op gewezen te worden dat overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) aan de verzoekende partij de grond meegedeeld werd waarop de kamervoorzitter steunt om te oordelen dat het beroep door middel van een louter schriftelijke procedure kan verworpen worden. *In casu* wordt het volgende gesteld:

“1. Verzoekster dient beroep in tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, getiteld “niet-ontvankelijk verzoek (volgend verzoek)”, waarbij haar huidig vierde verzoek om internationale bescherming niet ontvankelijk wordt verklaard in de zin van artikel 57/6/2, §1, eerste lid van de Vreemdelingenwet.

Blijkens de bestreden beslissing heeft verzoekster naar aanleiding van haar huidig volgend verzoek om internationale bescherming geen nieuwe feiten of elementen aangebracht, en beschikt het Commissariaat-generaal evenmin over dergelijke elementen, die de kans aanzienlijk groter maken dat zij voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van diezelfde wet in aanmerking komt.

2. Op 11 december 2014 dient verzoekster een eerste verzoek om internationale bescherming in België in, samen met haar zoon H. M en zijn echtgenote K. B. Verzoekster verklaarde hierbij de Syrische nationaliteit te bezitten en afkomstig te zijn uit de stad al-Qamishli, provincie al-Hassakah, Syrië. Zij is van Armeense origine en hangt het christelijk-orthodoxe geloof aan. Verzoekster verklaarde op 7 november 2014 Syrië te zijn ontvlucht omdat haar schoondochter na het uitbreken van het Syrische conflict herhaaldelijk het slachtoffer werden van beledigingen door moslims. Zij verklaarde eveneens dat haar zoon 2 of 3 maal ontvoerd werd door Koerdische strijders en dat zij hem telkens diende vrij te kopen. Ter staving van haar verzoek legde zij een origineel individueel uittreksel uit het register van de burgerlijke stand voor en een origineel uittreksel uit het famileregister van de burgerlijke stand. Op 2 juni 2015 nam het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Op 29 september 2015 bij arrest met nummer X weigerde ook de Raad verzoekster de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen.

Verzoekster diende op 8 januari 2016 een tweede verzoek om internationale bescherming in, in navolging waarvan het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen op 11 juli 2016 een beslissing tot niet-ontvankelijk verzoek nam. Het ingediende beroep werd op 21 december 2016 bij arrest met nummer X verworpen. Verzoekster diende vervolgens op 15 mei 2017 een derde verzoek in waarna het Commissariaat-generaal op 13 september 2017 wederom een beslissing tot niet-ontvankelijk verzoek nam. Verzoekster diende geen beroep in tegen deze beslissing.

Op 23 augustus 2019 diende verzoekster huidig, vierde, verzoek om internationale bescherming in, waarbij zij verklaarde dat haar echte naam T. K. is en dat zij geboren werd op 21 februari 1959. Zij vreest bij terugkeer naar Syrië gedood te worden zoals de familieleden van haar man die om het leven zijn gekomen toen ze op weg waren naar een misviëring in Deir az-Zor, of zoals haar burens die zijn overleden nadat hun huis werd gebombardeerd. Ter staving van haar verzoek legt zij een attest van verblijf neer.

3. Artikel 57/6/2, § 1, eerste lid, van de Vreemdelingenwet, in toepassing waarvan de bestreden beslissing werd genomen, luidt als volgt:

“Na ontvangst van het volgend verzoek dat door de minister of diens gemachtigde werd overgezonden op grond van artikel 51/8, onderzoekt de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen bij voorrang of er nieuwe elementen of feiten aan de orde zijn, of door de verzoeker zijn voorgelegd, die de kans aanzienlijk groter maken dat de verzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Bij gebrek aan dergelijke elementen of feiten verklaart de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen het verzoek niet-ontvankelijk. In het andere geval, of indien de verzoeker voorheen enkel het voorwerp heeft uitgemaakt van een beslissing tot beëindiging bij toepassing van artikel 57/6/5, § 1, 1°, 2°, 3°, 4° of 5° verklaart de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen het verzoek ontvankelijk.”

Om een volgend verzoek om internationale bescherming ontvankelijk te kunnen verklaren, moeten er derhalve nieuwe elementen aanwezig zijn die de kans aanzienlijk groter maken dat de verzoeker om internationale bescherming in aanmerking komt voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van diezelfde wet.

De parlementaire voorbereiding van de wet van 8 mei 2013 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, van de wet van 12 januari 2007 betreffende de opvang van asielzoekers en van

bepaalde andere categorieën van vreemdelingen en van de organieke wet van 8 juli 1976 betreffende de openbare centra voor maatschappelijk welzijn, verduidelijkt dat deze kans onder meer aanzienlijk groter wordt wanneer de verzoeker om internationale bescherming pertinente, geloofwaardige nieuwe elementen aanreikt en terzelfder tijd aannemelijk maakt dat hij deze niet eerder kon aanbrengen. De kans wordt daarentegen niet aanzienlijk groter wanneer de nieuw aangereikte elementen an sich bijvoorbeeld niet bewijsvoerend voorkomen omdat de bijkomende verklaringen incoherent of ongeloofwaardig zijn of wanneer de nieuwe stukken duidelijke inhoudelijke of vormelijke gebreken vertonen. De kans wordt evenmin aanzienlijk groter wanneer de nieuwe elementen of bevindingen bijvoorbeeld louter een aanvulling vormen van een situatie die voordien niet betwist, doch ongegrond bevonden werd, slechts betrekking hebben op elementen die niet de essentie van een eerdere weigeringsbeslissing uitmaken, een voortzetting vormen van een relaas dat op diverse wezenlijke punten ongeloofwaardig werd bevonden, louter algemeen van aard zijn, geen verband leggen met de individuele omstandigheden van de verzoeker om internationale bescherming en anderszins evenmin aantonen dat de algemene situatie van aard is om een beschermingsstatus te wettigen (Parl.St. Kamer, 2012-2013, nr. 53 2555/001, 23-24).

De terminologische wijziging, ontvankelijkheid in plaats van inoverwegingneming -oud artikel 57/6/2 van de Vreemdelingenwet sprak over het al dan niet in overweging nemen van een asielerzoek, daar waar er in de huidige bepaling sprake is van het al dan niet ontvankelijk verklaren van het volgend verzoek om internationale bescherming-, heeft geen enkele impact op de ratio legis die leidde tot de invoering van oud artikel 57/6/2 door de wet van 8 mei 2013, noch op de draagwijdte van het onderzoek van de Commissaris-generaal (Parl.St. Kamer, 2016-2017, nr. 54 2548/001, 116).

4. Uit de bestreden beslissing blijkt dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen op gemotiveerde en pertinente wijze tot de conclusie komt dat verzoekster geen nieuwe elementen aanbrengt die de kans aanzienlijk groter maken dat zij voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van diezelfde wet in aanmerking komt. Het is de taak van de verzoekster om haar verzoek om internationale bescherming te staven en deze regel geldt onverkort wat betreft de subsidiaire beschermingsstatus. De Raad stelt echter vast dat verzoekster in gebreke blijft. Uit de lezing van het verzoekschrift blijkt weliswaar dat verzoekster het niet eens is met de motieven van de bestreden beslissing, doch de Raad stelt vast dat zij in wezen niet verder komt dan het herhalen van eerder afgelegde verklaringen en het formuleren van algemene beweringen en kritiek op de gevolgtrekkingen van de commissaris-generaal, waarmee zij echter de gedane bevindingen niet weerlegt, noch ontkracht.

4.1. De commissaris-generaal wijst in de bestreden beslissing vooreerst terecht op hetgeen volgt: "Hoewel u in het kader van uw huidige verzoek toegeeft een en ander bewust anders te hebben voorgesteld ten tijde van uw vorige verzoeken en deze lacunes nu wenst op te vullen aan de hand van een aantal nieuwe gegevens, vormt het duidelijk misleidende karakter van uw vorige aanvragen een wezenlijk gegeven bij de beoordeling van uw algemene geloofwaardigheid met betrekking tot de nieuwe elementen die u aanvoert en de redenen die u opgeeft ter verantwoording van de vastgestelde misleiding (zie Verklaring Volgend Verzoek, dd. 20/01/2020, vragen 15 en 17).

Dat u uit Syrië afkomstig zou zijn werd echter reeds herhaaldelijk en omwille van meerdere elementen ongeloofwaardig bevonden door zowel het CGVS als de RvV. Aangezien geen geloof kan worden gehecht aan uw herkomst uit Syrië, kan er geen verband worden gelegd tussen de situatie in Syrië en uw persoon of de problemen die er zouden hebben plaatsgevonden. Dat u in uw huidige aanvraag blijft volharden in uw eerder ongeloofwaardig bevonden herkomst is niet afdoende om de eerder vastgestelde geloofwaardigheid inzake uw afkomst in positieve zin te wijzigen. Uw uitleg dat u in uw drie vorige verzoeken heeft gelogen over uw identiteit (met name uw naam en geboortedatum) uit onwetendheid en omdat u schrik had, is weinig ernstig daar u nu voor de vierde keer de bescherming inroept van de Belgische overheid en u zodoende per definitie vertrouwen stelt in deze administratie. Het lijkt er eerder op dat u moedwillig trachtte om de asielinstanties om de tuin te leiden inzake uw identiteit en/of uw eerste, tweede en derde verzoek om bescherming. Bovendien dient vastgesteld dat uw beweerdde echtgenoot, S. M. (O.V. ...), reeds op 2 juni 2016 de subsidiaire beschermingsstatus heeft verkregen en dat u zelfs daarna bij uw derde verzoek op 15 mei 2017 bleef volharden wat betreft uw identiteit en dat u nu pas bij uw vierde verzoek stelt een andere identiteit te hebben. Dat u na de toekenning van een beschermingsstatuut aan uw beweerdde echtgenoot nog altijd geen vertrouwen had in de Belgische asielpcedure lijkt weinig geloofwaardig. Wat er ook van zij, in elk geval wijzigt het opwerpen van een andere identiteit de eerdere conclusie niet dat uw herkomst ongeloofwaardig werd bevonden. De ongeloofwaardigheid van uw herkomst werd bovendien zowel door het CGVS als door de

RvV vastgesteld en dit omwille van meerdere redenen. Dat u nu plots uw echte identiteit zou onthullen, verandert niets aan deze eerdere appreciatie.”

De Raad benadrukt in dit kader dat de commissaris-generaal bij de beoordeling van nieuw aangevoerde gegevens dient na te gaan of de aangevoerde gegevens “nieuw” zijn in de zin dat zij “de kans aanzienlijk groter maken dat de verzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt”, m.a.w. of ze van aard zijn om tot een andere beslissing te kunnen komen dan de weigering van een eerder verzoek om internationale bescherming. De Raad wijst erop dat het een evidentie is dat bij de beoordeling van een later verzoek om internationale bescherming rekening mag worden gehouden met alle feitelijke elementen, ook met elementen die resulteren uit verklaringen die gedurende de behandeling van een eerder verzoek zijn afgelegd, en met vaststellingen gedaan in het kader van een vorig verzoek. Dat deze in het nadeel van verzoekster spelen, is geen aanwijzing dat de commissaris-generaal niet zou onderzocht hebben of er nieuwe elementen zijn die de kans aanzienlijk groter maken dat zij voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt.

Verzoekster betoogt ter ondersteuning van huidig volgend verzoek om internationale bescherming verschillende documenten te hebben neergelegd die handelen over haar identiteit en herkomst, zij voegt tevens documenten toe aan haar verzoekschrift, en zij meent dat de inhoud van deze documenten de identiteit en herkomst die zij inroept als basis van haar verzoek bevestigt. Bovendien bevat het document de stempel van de municipaliteit, zo stelt zij. Verzoekster tracht haar betoog kracht bij te zetten door op uitgebreide wijze te verwijzen naar het, naar haar mening, gebrek aan onderzoek naar de authenticiteit van de documenten.

Uit de bestreden beslissing blijkt vooreerst dat de commissaris-generaal een onderzoek heeft gevoerd naar de door verzoekster nieuw bijgebrachte elementen en stukken, doch dat deze niet werden aanvaard: “Het door u neergelegde attest van verblijf is niet van die aard dat het op bovenstaande vaststellingen een ander licht kan werpen, daar dient vastgesteld dat u zich reeds eerder bediende van frauduleuze documenten teneinde het CGVS te misleiden. Aangezien uw verklaringen deden besluiten dat uw herkomst ongeloofwaardig is en u zich bediende van frauduleuze documenten, behoeft het geen betoog dat dit attest van verblijf onmogelijk uw geloofwaardigheid kan herstellen. Bovendien hebben dergelijke documenten enkel waarde ter ondersteuning van een coherent en geloofwaardig relaas, wat in uw geval niet blijkt te zijn. Dit attest kan het CGVS er niet van overtuigen dat u daadwerkelijk over de Syrische nationaliteit zou beschikken en heel uw leven in Syrië zou hebben doorgebracht. Documenten dienen immers gepaard te gaan met geloofwaardige en doorleefde verklaringen, wat in uw geval niet zo was.”

Verzoekster tracht zich vast te klampen aan het standpunt dat het loutere feit dat twijfels bestaan aangaande de geloofwaardigheid van haar verklaringen, de commissaris-generaal niet ontslaat van zijn taak om na te gaan of de neergelegde documenten de in twijfel getrokken geloofwaardigheid niet kunnen herstellen, en dat ook de moeilijkheid om de authenticiteit van de documenten te verifiëren hem niet van de onderzoeksplicht ontslaat. Verzoekster lijkt hierbij vooreerst uit het oog te verliezen dat haar voorgehouden herkomst reeds herhaaldelijk en omwille van meerdere elementen ongeloofwaardig werd bevonden door zowel het Commissariaat-generaal als de Raad. Verzoekster kan onderhavig beroep niet aanwenden als vorm van beroep tegen de beoordeling in het kader van haar vorige verzoek(en) om internationale bescherming, die definitief is geworden. Louter bijkomende verklaringen in het kader van huidig verzoek hierover die volledig in het verlengde liggen van iets dat op geen enkele wijze als aangetoond wordt beschouwd, wijzigt hier overigens niets aan en is op zich niet van aard om afbreuk te doen aan de vastgestelde ongeloofwaardigheid. Het verder borduren op hetzelfde ongeloofwaardig relaas, voegt niets nieuws of wezenlijks toe aan haar asiëldossier. Daarnaast blijkt uit het hogerstaande dat, in tegenstelling tot hetgeen verzoekster tracht voor te houden, wel degelijk een onderzoek en beoordeling in concreto heeft plaatsgevonden. Naast de vaststelling dat het “neergelegde attest van verblijf is niet van die aard dat het op bovenstaande vaststellingen een ander licht kan werpen, daar dient vastgesteld dat u zich reeds eerder bediende van frauduleuze documenten teneinde het CGVS te misleiden. Aangezien uw verklaringen deden besluiten dat uw herkomst ongeloofwaardig is en u zich bediende van frauduleuze documenten, behoeft het geen betoog dat dit attest van verblijf onmogelijk uw geloofwaardigheid kan herstellen.” wordt tevens gemotiveerd: “Dit attest kan het CGVS er niet van overtuigen dat u daadwerkelijk over de Syrische nationaliteit zou beschikken en heel uw leven in Syrië zou hebben doorgebracht.” Verzoekster gaat verder niet in op de pertinente vaststelling van de commissaris-generaal dat haar beweerde echtgenoot, S. M. (O.V. ...), reeds op 2 juni 2016 de

subsidiare beschermingsstatus heeft verkregen, doch zij zelfs daarna, bij haar derde verzoek op 15 mei 2017, bleef volharden wat betreft haar identiteit en nu pas bij haar vierde verzoek stelt een andere identiteit te hebben. Dit komt de geloofwaardigheid van verzoekster niet ten goede. Zij kan zich niet redden door zich in haar verzoekschrift telkens vast te klampen aan het authenticiteitsvraagstuk. Dat de vaststellingen niet in het voordeel van verzoekster zijn, impliceert niet dat geen onderzoek werd gevoerd, noch blijkt een cirkelredenering. De neergelegde documenten werden wel degelijk onderzocht als nieuw element, doch niet aanvaard. Verzoekster kan met haar algemeen betoog en haar loutere beweringen de gegronde motieven dan ook niet aan het wankelen brengen, laat staan dat zij het tegendeel aantoot. De Raad benadrukt dat het de taak van verzoekster is om de verschillende elementen van haar relaas toe te lichten en alle nodige elementen voor de beoordeling van haar verzoek om internationale bescherming aan te reiken. Het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen heeft in deze een samenwerkingsplicht, in de zin dat het de door verzoekster aangebrachte elementen moet beoordelen rekening houdend met de informatie over het land van herkomst en dat het er toe gehouden is na te gaan of er onder de door verzoekster aangebrachte elementen, elementen zijn die verzoeksters kans op internationale bescherming aanzienlijk groter maken. Een onderzoek in die zin werd uitgevoerd. Loutere beweringen buiten beschouwing gelaten, brengt verzoekster geen concrete argumenten aan die het tegendeel bewijzen. De concrete vaststellingen van de commissaris-generaal omtrent de neergelegde stukken blijven derhalve overeind.

Verzoekster verwijst naar het arrest “Singh t. België” van het EHRM van 2 oktober 2012, nr. 33210/11, waarin België veroordeeld werd in een zaak van Sikhs die als afgewezen asielzoekers naar Moskou dreigden te worden teruggestuurd. De Raad merkt op dat dit arrest er enkel op wijst dat de nationale asielinstanties, wanneer er twijfels bestaan omtrent de voorgehouden nationaliteit en verblijfplaatsen van een asielzoeker en deze asielzoeker vervolgens documenten aanbrengt die deze twijfels zouden kunnen wegnemen, de plicht hebben deze documenten te onderzoeken om zo meer zekerheid te verkrijgen over het al dan niet bestaan van een risico blootgesteld te worden aan een in artikel 3 van het EVRM verboden handeling voor betrokkenen in hun land van herkomst. De Raad kan in casu slechts vaststellen, gelet op het bovenstaande, dat de commissaris-generaal en vervolgens de Raad de door verzoekster neergelegde documenten weldegelijk heeft onderzocht, doch dat omstandig werd gemotiveerd waarom aan deze documenten bewijswaarde dient te worden ontzegd.

Betreffende verzoeksters verwijzingen naar rechtspraak van de Raad dient erop te worden gewezen dat rechterlijke beslissingen in de continentale rechtstraditie geen precedentwaarde hebben (RvS 21 mei 2013, nr. X; RvS 16 juli 2010, nr. X (c); RvS 18 december 2008, nr. X(c)). De rechtspraak van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen betreft individuele gevallen en heeft geen precedentwaarde die bindend is. Elke asielaanvraag dient op individuele basis en aan de hand van de hiertoe in concreto aangevoerde elementen onderzocht te worden, zoals in casu geschiedt.

De Raad besluit dat in weerwil van wat verzoekster lijkt voor te houden, er in casu door de commissaris-generaal wel degelijk en afdoende rekening werd gehouden met de door haar aangevoerde elementen en neergelegde documenten, en voldoende onderzoek werd gevoerd. Verzoekster slaagt er niet in een ander licht te werpen op hetgeen in dit verband concreet wordt vastgesteld, laat staan dat zij het tegendeel aantoot.

4.2. In de mate verzoekster aanvoert dat artikel 3 van het EVRM wordt geschonden, dient te worden vastgesteld dat de bevoegdheid van de commissaris-generaal in deze beperkt is tot het onderzoek naar de nood aan internationale bescherming in de zin van artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Artikel 13 van het EVRM, waarnaar verzoekster verwijst, waarborgt het recht op een daadwerkelijk rechtsmiddel. Verzoekster toont niet aan op welke wijze artikel 13 van het EVRM zou geschonden zijn, nu haar de mogelijkheid geboden werd de bestreden beslissing voor te leggen aan de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

5. Bijgevolg lijkt verzoekster geen elementen aan te brengen die de kans aanzienlijk groter maken dat zij in aanmerking komt voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiare bescherming in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet.”

2. Door een verzoek tot horen in te dienen, maakt de verzoekende partij kenbaar dat zij het niet eens is met deze in de beschikking opgenomen grond (zij wordt overeenkomstig artikel 39/73, § 3 van de Vreemdelingenwet immers geacht met deze grond in te stemmen wanneer zij niet vraagt gehoord te worden). In dit kader dient te worden benadrukt dat het verzoeken om een hoorzitting om alsnog zijn

visie kenbaar te maken de enige functie van het verzoek tot horen is (cf. Wetsontwerp van 6 december 2010 houdende diverse bepalingen (II), Memorie van toelichting, *Parl.St.* Kamer, 2010-2011, nr. 53 0772/001, 25, 26) en dit verzoek zodoende niet mag beschouwd worden als een bijkomende memorie. Bovendien dient erop gewezen te worden dat het verzoek tot horen er niet toe strekt aan de verzoekende partij de mogelijkheid te geven onvolkomenheden in het verzoekschrift, hetzij deze waarop in de beschikking overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de Vreemdelingenwet precies gewezen wordt, hetzij andere, alsnog recht te zetten. Ook het betoog ter terechtzitting vermag dit niet te doen.

3.1. De verwerende partij is niet ter terechtzitting verschenen.

3.2. Artikel 39/59, § 2 van de Vreemdelingenwet bepaalt als volgt:

“Alle partijen verschijnen ter terechtzitting of zijn er vertegenwoordigd. Wanneer de verzoekende partij noch verschijnt noch vertegenwoordigd is, wordt het beroep verworpen. De andere partijen die niet zijn verschenen of niet vertegenwoordigd zijn, worden geacht in te stemmen met de vordering of het beroep. In elke kennisgeving van een beschikking tot vaststelling van de rechtsdag wordt melding gemaakt van deze paragraaf.”

Artikel 39/59, § 2 van de Vreemdelingenwet houdt niet in dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen op grond van de afwezigheid van de verwerende partij ter terechtzitting verplicht zou zijn het beroep gegrond te verklaren en aldus de verzoekende partij te erkennen als vluchteling of haar de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen. Evenmin houdt deze bepaling een omkering van de bewijslast in. Zij heeft enkel tot gevolg dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen de eventuele excepties en het verweer ten gronde in de nota met opmerkingen van de verwerende partij niet dient te beantwoorden (RvS 13 mei 2014, nr. 227.364; RvS 13 mei 2014, nr. 227.365).

4. Ter terechtzitting, alwaar zij uitdrukkelijk wordt uitgenodigd te reageren op voormelde beschikking, voert de verzoekende partij aan dat zij aan alle voorwaarden voldoet om internationale bescherming te bekomen. Zij wijst erop dat alle documenten aantonen dat zij de Syrische nationaliteit heeft zodat geen twijfel meer kan bestaan over haar afkomst. De verzoekende partij stelt dat zij aanvankelijk niet de waarheid heeft verteld omdat zij zich heeft laten misleiden door anderen. Zij wijst er voorts op dat haar echtgenoot erkend is als vluchteling en zij begrijpt niet waarom zij en haar zoon niet erkend worden. De verzoekende partij besluit dat haar dossier niet afdoende is onderzocht en meent dan ook dat haar dossier teruggestuurd moet worden.

De Raad stelt echter vast dat de verzoekende partij geen concrete en dienstige argumenten bijbrengt die afbreuk doen aan de in voormelde beschikking opgenomen grond en de in de bestreden beslissing gedane vaststellingen.

4.1. Waar de verzoekende partij ter terechtzitting poneert dat alle documenten aantonen dat zij de Syrische nationaliteit heeft zodat geen twijfel meer kan bestaan over haar afkomst, herneemt de Raad volgende grond van voormelde beschikking:

“Verzoekster betoogt ter ondersteuning van huidig volgend verzoek om internationale bescherming verschillende documenten te hebben neergelegd die handelen over haar identiteit en herkomst, zij voegt tevens documenten toe aan haar verzoekschrift, en zij meent dat de inhoud van deze documenten de identiteit en herkomst die zij inroept als basis van haar verzoek bevestigt. Bovendien bevat het document de stempel van de municipaliteit, zo stelt zij. Verzoekster tracht haar betoog kracht bij zetten door op uitgebreide wijze te verwijzen naar het, naar haar mening, gebrek aan onderzoek naar de authenticiteit van de documenten.

Uit de bestreden beslissing blijkt vooreerst dat de commissaris-generaal een onderzoek heeft gevoerd naar de door verzoekster nieuw bijgebrachte elementen en stukken, doch dat deze niet werden aanvaard: “Het door u neergelegde attest van verblijf is niet van die aard dat het op bovenstaande vaststellingen een ander licht kan werpen, daar dient vastgesteld dat u zich reeds eerder bediende van frauduleuze documenten teneinde het CGVS te misleiden. Aangezien uw verklaringen deden besluiten dat uw herkomst ongeloofwaardig is en u zich bediende van frauduleuze documenten, behoeft het geen betoog dat dit attest van verblijf onmogelijk uw geloofwaardigheid kan herstellen. Bovendien hebben dergelijke documenten enkel waarde ter ondersteuning van een coherent en geloofwaardig relaas, wat in uw geval niet blijkt te zijn. Dit attest kan het CGVS er niet van overtuigen dat u daadwerkelijk over de Syrische nationaliteit zou beschikken en heel uw leven in Syrië zou hebben doorgebracht. Documenten

dienen immers gepaard te gaan met geloofwaardige en doorleefde verklaringen, wat in uw geval niet zo was.”

Verzoekster tracht zich vast te klampen aan het standpunt dat het loutere feit dat twijfels bestaan aangaande de geloofwaardigheid van haar verklaringen, de commissaris-generaal niet ontslaat van zijn taak om na te gaan of de neergelegde documenten de in twijfel getrokken geloofwaardigheid niet kunnen herstellen, en dat ook de moeilijkheid om de authenticiteit van de documenten te verifiëren hem niet van de onderzoeksplicht ontslaat. Verzoekster lijkt hierbij vooreerst uit het oog te verliezen dat haar voorgehouden herkomst reeds herhaaldelijk en omwille van meerdere elementen ongeloofwaardig werd bevonden door zowel het Commissariaat-generaal als de Raad. Verzoekster kan onderhavig beroep niet aanwenden als vorm van beroep tegen de beoordeling in het kader van haar vorige verzoek(en) om internationale bescherming, die definitief is geworden. Louter bijkomende verklaringen in het kader van huidig verzoek hierover die volledig in het verlengde liggen van iets dat op geen enkele wijze als aangetoond wordt beschouwd, wijzigt hier overigens niets aan en is op zich niet van aard om afbreuk te doen aan de vastgestelde ongeloofwaardigheid. Het verder borduren op hetzelfde ongeloofwaardig relaas, voegt niets nieuws of wezenlijks toe aan haar asiendossier. Daarnaast blijkt uit het hogerstaande dat, in tegenstelling tot hetgeen verzoekster tracht voor te houden, wel degelijk een onderzoek en beoordeling in concreto heeft plaatsgevonden. Naast de vaststelling dat het “neergelegde attest van verblijf is niet van die aard dat het op bovenstaande vaststellingen een ander licht kan werpen, daar dient vastgesteld dat u zich reeds eerder bediende van frauduleuze documenten teneinde het CGVS te misleiden. Aangezien uw verklaringen deden besluiten dat uw herkomst ongeloofwaardig is en u zich bediende van frauduleuze documenten, behoeft het geen betoog dat dit attest van verblijf onmogelijk uw geloofwaardigheid kan herstellen.” wordt tevens gemotiveerd: “Dit attest kan het CGVS er niet van overtuigen dat u daadwerkelijk over de Syrische nationaliteit zou beschikken en heel uw leven in Syrië zou hebben doorgebracht.” Verzoekster gaat verder niet in op de pertinente vaststelling van de commissaris-generaal dat haar beweerde echtgenoot, S. M. (O.V. ...), reeds op 2 juni 2016 de subsidiaire beschermingsstatus heeft verkregen, doch zij zelfs daarna, bij haar derde verzoek op 15 mei 2017, bleef volharden wat betreft haar identiteit en nu pas bij haar vierde verzoek stelt een andere identiteit te hebben. Dit komt de geloofwaardigheid van verzoekster niet ten goede. Zij kan zich niet redden door zich in haar verzoekschrift telkens vast te klampen aan het authenticiteitsvraagstuk. Dat de vaststellingen niet in het voordeel van verzoekster zijn, impliceert niet dat geen onderzoek werd gevoerd, noch blijkt een cirkelredenering. De neergelegde documenten werden wel degelijk onderzocht als nieuw element, doch niet aanvaard. Verzoekster kan met haar algemeen betoog en haar loutere beweringen de gegronde motieven dan ook niet aan het wankelen brengen, laat staan dat zij het tegendeel aantoot. De Raad benadrukt dat het de taak van verzoekster is om de verschillende elementen van haar relaas toe te lichten en alle nodige elementen voor de beoordeling van haar verzoek om internationale bescherming aan te reiken. Het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen heeft in deze een samenwerkingsplicht, in de zin dat het de door verzoekster aangebrachte elementen moet beoordelen rekening houdend met de informatie over het land van herkomst en dat het er toe gehouden is na te gaan of er onder de door verzoekster aangebrachte elementen, elementen zijn die verzoeksters kans op internationale bescherming aanzienlijk groter maken. Een onderzoek in die zin werd uitgevoerd. Loutere beweringen buiten beschouwing gelaten, brengt verzoekster geen concrete argumenten aan die het tegendeel bewijzen. De concrete vaststellingen van de commissaris-generaal omtrent de neergelegde stukken blijven derhalve overeind.” (eigen onderlijning)

Door ter terechtzitting zonder meer opnieuw het standpunt in te nemen dat alle documenten aantonen dat zij de Syrische nationaliteit heeft zodat, naar haar mening, geen twijfel meer kan bestaan over haar afkomst, kan de verzoekende partij dan ook niet overtuigen. De Raad wijst er opnieuw op en beklemtoont dat de verzoekende partij haar voorgehouden herkomst reeds herhaaldelijk en omwille van meerdere elementen ongeloofwaardig werd bevonden door zowel het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen als de Raad. De beoordeling is dan ook definitief geworden en door huidig verzoek in het kader waarvan de verzoekende partij louter bijkomende verklaringen aflegt die volledig in het verlengde liggen van iets dat op geen enkele wijze als aangetoond wordt beschouwd, kan de verzoekende partij geen afbreuk doen aan de vastgestelde ongeloofwaardigheid. De verzoekende partij gaat hier met haar algemene opmerking ter terechtzitting geheel aan voorbij. Ze brengt in het kader van huidig volgend verzoek, zoals wordt vastgesteld, geen nieuwe feiten of elementen aan die vermogen te tornen aan de beoordelingen in het kader van haar vorige verzoeken om internationale bescherming, noch slaagt zij hierin met haar algemeen betoog ter terechtzitting.

4.2. Waar de verzoekende partij aangeeft dat zij aanvankelijk niet de waarheid heeft verteld omdat zij zich heeft laten misleiden door anderen, kan zij niet overtuigen. Van de verzoekende partij kan als verzoeker om internationale bescherming worden verwacht dat zij volledige medewerking verleent bij het onderzoek van dergelijk verzoek. De medewerkingsplicht vereist onder meer dat de verzoekende partij van meet af aan de waarheid vertelt, zo gedetailleerd en correct mogelijk informatie geeft over alle facetten van haar identiteit, leefwereld en vluchtrelaas en waar mogelijk documenten voorlegt. Een poging om de asielinstanties op het verkeerde spoor te zetten, kan niet worden geminimaliseerd, noch biedt de verzoekende partij door louter voor te houden dat zij werd misleid door anderen hier een aannemelijke uitleg voor. Zoals aangegeven in voormelde beschikking, ondermijnt dergelijke poging tot misleiding in ernstige mate de geloofwaardigheid van de huidige verklaringen van de verzoekende partij. Het is een evidentie dat bij de beoordeling van een volgend verzoek rekening mag worden gehouden met alle feitelijke elementen, ook met elementen die resulteren uit verklaringen die gedurende de behandeling van een eerder verzoek zijn afgelegd, en met de vaststellingen gedaan in het kader van een vorig verzoek. Dat deze in het nadeel van de verzoekende partij spelen, is geen aanwijzing dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen niet zou onderzocht hebben of er nieuwe elementen zijn die de kans aanzienlijk groter maken dat zij voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Uit voormelde beschikking met verwijzing naar de motieven van de bestreden beslissing blijkt dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen wel degelijk een onderzoek gevoerd heeft naar de door de verzoekende partij nieuw bijgebrachte elementen, doch dat hij tot de gefundeerde vaststelling gekomen is dat deze niet overtuigen.

4.3. Gelet op de concrete vaststellingen in voormelde beschikking en in de bestreden beslissing die door haar betoog ter terechtzitting geenszins aan het wankelen worden gebracht, kan de verzoekende partij niet ernstig voorhouden dat zij niet begrijpt waarom haar beweerde echtgenoot erkend is als vluchteling en zij en haar zoon niet. Dit eens te meer daar door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen in de bestreden beslissing op pertinente wijze wordt aangegeven: *“Bovendien dient vastgesteld dat uw beweerde echtgenoot, S. M. (O.V. ...), reeds op 2 juni 2016 de subsidiaire beschermingsstatus heeft verkregen en dat u zelfs daarna bij uw derde verzoek op 15 mei 2017 bleef volharden wat betreft uw identiteit en dat u nu pas bij uw vierde verzoek stelt een andere identiteit te hebben. Dat u na de toekenning van een beschermingsstatuut aan uw beweerde echtgenoot nog altijd geen vertrouwen had in de Belgische asielprocedure lijkt weinig geloofwaardig.”* Uit voormelde beschikking en de bestreden beslissing blijkt ook voor het overige genoegzaam dat afdoende onderzoek werd gevoerd en om welke redenen het verzoek van de verzoekende partij niet wordt aanvaard. Daarbij dient te worden beklemtoond dat ieder verzoek om internationale bescherming afzonderlijk en op individuele wijze dient te worden onderzocht en beoordeeld, rekening houdende met de concrete situatie in het land van herkomst alsook met de individuele elementen zoals aangebracht door de verzoeker om internationale bescherming. Elk verzoek om internationale bescherming dient, zoals thans in het geval van de verzoekende partij, op individuele basis te worden onderzocht op zijn eigen merites waarbij degene die om internationale bescherming verzoekt op een voldoende concrete manier dient aan te tonen dat hij persoonlijk een gegronde vrees voor vervolging of een risico op ernstige schade loopt. Feiten en elementen eigen aan elk concreet verzoek om internationale bescherming zijn bepalend bij de beoordeling van het dossier. De verzoekende partij kan zich derhalve geenszins steunen op de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus in hoofde van haar beweerde echtgenoot, doch zij dient op een voldoende concrete manier aan te tonen dat zij in haar land van herkomst, welk dan ook, persoonlijk een gegronde vrees voor vervolging of een risico op ernstige schade loopt, waar ze echter in gebreke blijft. Het loutere feit dat aan haar beweerde echtgenoot de subsidiaire beschermingsstatus werd toegekend, houdt geenszins de verplichting in om ook de verzoekende partij internationale bescherming te bieden.

4.4. Uit het voorgaande blijkt dan ook dat de verzoekende partij zich in wezen louter beperkt tot het voeren van een algemeen betoog waarbij zij haar visie op de zaak geeft wat in wezen niet meer inhoudt dan het louter beweren van het tegendeel. Zij blijft immers in gebreke daadwerkelijke en concrete opmerkingen te formuleren aangaande de in voormelde beschikking opgenomen grond en de in de bestreden beslissing geformuleerde motieven. Hieruit blijkt dat wel degelijk een afdoende onderzoek werd gevoerd naar de door de verzoekende partij bijgebrachte elementen, doch dat deze niet werden aanvaard. Het niet aanvaarden van elementen impliceert geen gebrek aan onderzoek en tevens werden de redenen die leidden tot dit besluit afdoende uiteengezet. De verzoekende partij brengt dan ook geen valabele argumenten bij die de in voormelde beschikking opgenomen grond en de in de bestreden beslissing gedane vaststellingen ontkrachten of weerleggen.

5. Derhalve wordt geen afbreuk gedaan aan voormelde in de beschikking aangevoerde grond en de in de bestreden beslissing gedane vaststellingen. Bijgevolg brengt de verzoekende partij geen elementen aan die de kans aanzienlijk groter maken dat zij in aanmerking komt voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet.

Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

Het beroep wordt verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op eenentwintig januari tweeduizend eenentwintig door:

mevr. M.-C. GOETHALS,

kamervoorzitter,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

M.-C. GOETHALS